

slaget, der jo helt igennem er af human Natur, gaar, som det vil ses af de Bemærkninger, der knytte sig dertil, ud paa at give Arbejdernes Livsforsikringsselskab Stempelfrihed for de Policier, som det maatte udstede. Dette Forslag synes at være ganske rimeligt, og det er derfor glædeligt, at Regeringen har taget Initiativet til at yde sin Støtte til, at Arbejderforsikringen kan blive fremmet. Forslaget fremtræder ikke alene som et Forslag af human Natur, men tillige som en Anerkendelse af, at Forsikringstanken har vundet Fremme indenfor Arbejdernes egne Rækker i den Grad, at den nu er, hvad man kunde kalde en Magt, som har henvendt Offentlighedens Opmærksomhed paa sig, og det synes derfor ogsaa at være rimeligt at give de Foreninger, der arbejde paa denne Maade, de samme Begunstigelser, som man gennem Lovgivningen i enkelte Tilfælde har givet til Foretagender af samme humane Natur.

Naar Regeringen gennem dette Lovforslag søger at faa Spørgsmaalet om Stempelfrihed lovfæstet, er det, fordi Regeringen ikke i den bestaaende Lovgivning har fundet tilstrækkelig Hjemmel til at kunne give en saadan Indrømmelse ad administrativ Vej. I Loven af 2. Februar 1870 gives der jo Begunstigelser til en hel Del Foreninger. Der nævnes saaledes udtrykkelig Byggeforeninger, Forbrugsforeninger, Syge- og Begravelseskasser m. m., men den egentlige Livsforsikringsvirksomhed er ikke nævnt i denne Lov, og Administrationen har altsaa ikke ment, at man uden Lovhjemmel kunde gaa til at indrømme saadanne Foreninger, som her er Tale om, den Stempelfrihed, som ellers under andre Forhold undertiden kan tilstedes.

Det synes mig, at der i Anledning af den foreliggende Sag kun er Grund til at være Regeringen taknemmelig for, at den har taget Initiativet til at fremsætte dette lille humane Forslag. Forslaget er let overskueligt, der ikke Grund til at tale mange Ord om det, og jeg antager, at Forslaget vil vinde en saa almindelig Tilslutning her i Tinget, at det vil blive muligt at fremme det uden Nedsættelse af Udvalg. Jeg skal slutte disse faa Ord med at anbefale Forslaget paa det bedste til det høje Tings Velvillie og til hurtig Fremme.

Knudsen: Ogsaa jeg vil udtale en Tak til den højtærede Finansminister, fordi han har forelagt dette Lovforslag, og jeg vil ligesom det ærede Medlem, der

sidst talte, gerne anbefale Forslaget til hurtig Fremme her i Tinget. Dette Lovforslag har jo en særlig Interesse for Arbejderne, og jeg vil derfor tillade mig at knytte nogle enkelte Bemærkninger dertil og samtidig søge at klargøre, hvorfor det er nødvendigt, eller hvorfor det i alt Fald er til Gavn for Livsforsikringssagen, at Lovforslaget nyder saa hurtig Fremme som muligt.

Den sidste ærede Taler omtalte det glædelige i, at Forsikringstanken var saa vidt udbredt blandt Arbejderne, at man nu endogsaa tog fat paa Livsforsikring. Jeg kan dertil sige, at Forsikringstanken har jo egentlig altid været udbredt blandt Arbejderne, men Spørgsmaalet er her, hvor stor Arbejdernes Evne til Selvforsikring er. Vi Socialdemokrater se jo saaledes paa dette Spørgsmaal, at hvor der er Tale om saadanne Tilskikkelser, der tilstøde de fleste Mennesker, som Sygdom og Alderdom, der bør det være Staten, som tager sig af Sagen og sørger for, at intet Menneske lider Nød paa Grund af saadanne Aarsager. Altsaa, naar Arbejdsevnen af en eller anden Grund slipper op under Sygdom, under Invaliditet, under Alderdom, mene vi Socialdemokrater, at det bør være Statens Opgave at drage Omsorg for, at den Nød, som kommer af disse Aarsager, fjernes. Men ved Siden heraf ere vi jo ingenlunde blinde for, at denne Tanke ikke er gaaet op for det store Antal af vore Medborgere, og at det kan være vanskeligt at faa den fuldstændig gennemført. Vi ere jo komne et godt Stykke henad Vejen, idet vi have faaet vor Alderdomsunderstøttelseslov, vi have faaet Tilskud af Statskassen til Sygekasserne, og vi have faaet en Ulykkesforsikringslov, som ogsaa virker i lignende Retning, men vi ere dog ikke komne saa langt frem ad denne Vej, som vi Socialdemokrater mene, at Staten burde gaa. Men saa længe det ikke er Tilfældet, ere vi ikke blinde for, at saa maa der gøres noget ad andre Veje, og med Hensyn til Arbejdernes Selvhjælp have vi aldrig stillet os saaledes, at vi ikke ønske, at Arbejderne skulle gøre Selvhjælpstanken gældende. Tværtimod, vi have altid sagt til Arbejderne, at i saa stor Udstrækning, som de ere i Stand dertil, bør de under de bestaaende Samfundsforhold gøre, saa meget de kunne, for gennem Selvhjælp at værges sig mod den Nød, som kommer af de Aarsager, jeg har nævnt.

Man vil imidlertid forstaa, at saaledes som Arbejderne økonomisk ere stil-